

16. Hergot

Už mi došlo, jak jsou marné všechny změny. Nedá se nic dělat. I tragické role musí být obsazeny.

Mňága a Žďorp, *Vlak družby* (2000)

Vhodil jsem do zdičky desetikorunu a přistoupil k ošoupaným tlačítkům.

CUKR NAVÍC.

Dneska to roztočím.

MLÉKO NAVÍC.

Ty divochu!

HORKÁ ČOKOLÁDA.

Páni, já jsem epikurejec.

V přístroji zaškruňkalo a do rozkroku mi energicky vytryskl pramen hnědé vařící tekutiny. Škubl jsem sebou a tlumeně hlesl. Proud zvolna ustal, na displeji se objevilo přání hezkého dne a automat mi vrátil dvě koruny.

Chvilí jsem zíral na čokoládový poklopec. Pak na displej. Vyňal jsem vrácené mince a odkulhal na druhé nástupiště.

„Co se ti stalo?“ vyprskla Vlasta a rozesmála se, až se málem skutálela na trať.

„Nech toho,“ zavrtěl jsem hlavou a nasadil výraz, který jí měl jasně naznačit její infantilitu, „opařený genitálie nejsou zas tak legrační. Jestli chceš taky, stojí to osm korun,“ opatrně jsem se posadil vedle ní na studenou lavičku. „Nemáš papírovej kapesník, prosím tě?“

Vyndala ho z kabelky. Rezignovaně jsem si otřel rifle, zmačkal kapesník do neúhledné kuličky, odcvrknul ho do kolejiště a smutně se za ním díval.

„Je ti něco?“ naklonila se ke mně starostlivě.

„Ne. Je mi...“ zamyslel jsem se, „...normálně,“ podepřel jsem si neoholenou bradu.

Nějak se mi to sesypalo. Pologramotný bubeník na podpoře mi přebral holku, kterou jsem měl rád. Každé dva týdny jezdím z místa, kde je mi smutno, pět a půl hodiny vlakem na místo, kde je mi ještě smutnějc. Vůbec nerozumím tomu zrzavému magistrovi, co přednáší Úvod do sociologie. Reciprocita perspektiv? Co to sakra je? Lednička na koleji přestala mrazit a už jenom svítí na jídlo, takže hamburgery za čtrnáct dní úplně zmutovaly a zasmradily pokoj. Někdo na záchodě ulomil splachovací páčku. A automaty v nádražních halách po mně čůraj. Bože, co jsem ti udělal? Vzhlédl jsem tázavě k zastřešení perónu. Co jsem ti udělal? Co po mně teď jako chceš?

„Už jsem ti vyprávěla o své spolubydlící?“ vytrhla mě Vlasta z rouhání.

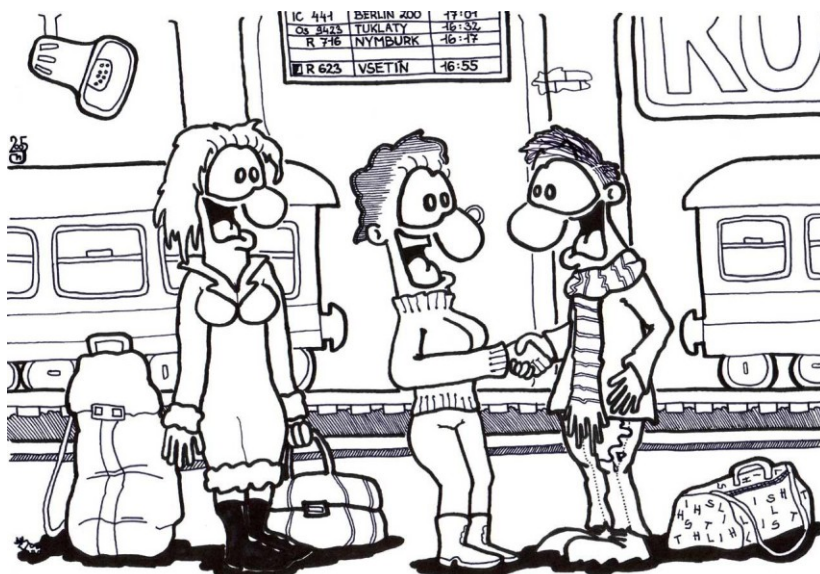
„Cože? Ne, nevyprávěla.“

„Na příštím přestupu se k nám připojí. Je z Bernu. Je tu na půl roku. Dostala stipendium. Dorozumí se švýcarsky, anglicky, německy, rusky, italsky, španělsky a už rok se učí česky,“ chlubila se Vlasta multilingualitou své nové kamarádky.

Nadzdvihl jsem pravé obočí: „Vážně?“ Páni! Já se domluvíím jen česky, a ještě mám problémy se sykvakama.

***

A už za hodinu jsem si skutečně potřásal rukou se sympatickou, krátce střiženou zahraniční černovláskou s piercingem v nose, připitoměle se usmíval a frázoval slabiku po slabice: „A – hoj, já – jsem – Voj – ta.“

Zapřemýšlela a pak radostně vykřikla: „Rybí prsy!“
„Bezva.“

***

Vlasta vyprávěla o studiu, krajina ubíhala a já usínal. Vždycky usínám ve vlaku nebo když Vlasta vykládá o studiu. Pokud se to zkombinuje, leze na mě narkolepsie.

„...včera jsem se naučila pět lekcí,“ tetelila se.

Umělohmotně jsem se křenil, kýval a snažil se udržet pootevřené alespoň levé víčko.

„Já včera mluvila s Bůh,“ utrousila Agnes.

Zdvihl jsem koutky ještě o něco výš a pokýval, vtom jsem se zarazil a posadil se zpříma:
„Cože?“

„Já včera mluvila s Bůh,“ zopakovala naprosto identicky.

„S Bohem?“

„Jo,“ přitakala, „před spaním. Ty nemluvíš s... Bohem?“

„Ne.“ Zašátral jsem v paměti. „Chci říct...“ zašátral jsem hlouběji, „...ne. Nemluví. Co ti chtěl?“

„Říkal, že mám skončit kouřit cigarety a z peněz místo toho si koupit kábat,“ prozradila.

„No, to rozhodně. Ať už je kábat cokoli,“ souhlasil jsem s Bohem. „To je nějaký židovskej svátek?“

„To je kabát,“ upřesnila Vlasta stroze.

Chvilí bylo ticho. Cítil jsem se ošizený, že se mnou Bůh nekonverzuje, ale nechtěl jsem, aby to šlo poznat.

„A jakou řečí mluvil?“ zajímal jsem se.

„Česky,“ odpověděla.

„Bůh je Čech?“ podrbl jsem se nevěřičně na týle.

„Ne,“ zasmála se, „to je podle toho, kde ty jsi.“

„Aha,“ byl jsem tím úplně fascinovaný. „To ke mně možná mluvil, když jsem byl v Chorvatsku na dovolený, ale nerozuměl jsem mu ani slovo.“ Zadumal jsem se, pohrával si s víkem odpadkového kastlíku a napadla mě drzá myšlenka: „Mohla by ses ho zeptat na mě?“

„Jo,“ přisvědčila samozřejmě a upravila si piercing, „co chceš vědět?“

„Prostě... co mám dělat. Jako... co teď? Co dál? Ano? Zjistíš mi to?“ ujišťoval jsem se nadšeně. „Děkuju moc.“

***

„Nemusíš na ni mluvit jako na Apače s Alzheimerem,“ uzemnila mě Vlasta. Věnoval jsem jí intenzivní pokývání a kyselý škleb.

„Ahoj, já jsem Agnes,“ usmála se, sklopila oči a namířila prst na má třísla, „co to máš na kalhotě?“

„Horkou čokoládu, mlíko a cukr. A...“ chtěl jsem to rychle zamluvit, „cos měla dneska ty?“

Čtrnáct dní jsme se na koleji nešťastně míjeli, tak jsem teď na nádraží nervózně přešlapoval po vajglech a vyhlížel holky, se kterými jsem měl jet zase zpátky. Hodinky už se nebezpečně blížily k půl třetí a skutečně jsem nastoupil do soupravy, aniž bych Agnes s Vlastou zahlédl. Sakra.

„Haló?“

„Vlasto, ahoj. Co se děje? Kde jste?“ můj hlas se rozléhal nádražní halou v přestupní stanici a od úst mi šla pára.

„Tak včera tu byl konečně Bůh,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Fakt?“ zachvěl jsem se očekáváním.

„Jo, u nás na pokoji. Ve tři čtvrtě na dvanáct. Agnes to říkala.“

„A co?“ naléhal jsem.

„Vzkazuje ti, že máš být silný,“ tlumočila mi Vlasta.

Aha. To není moc konkrétní. „A kde jste?“

„Jsme na celnici,“ přiznala, „Agnes přišel balíček. Její chlapec jí poslal ze Švýcarska bonboniéru, marihuanu a lysohlávky a blbě to zamaskoval. Už musím končit...“ zavěsila.

Bonboniéru, marihuanu a lysohlávky? Zastrčil jsem mobil do náprsní kapsy. To Agnesiny kontakty s Bohem docela vysvětluje. No a? Nikdy předtím jsem Bohu tak blízko nebyl. Mám být silný?

Přistoupil jsem k inkriminovanému automatu a prohlížel si tlačítka. Možná nemusím mít pořád horkou čokoládou s cukrem a s mlékem navíc. Možná...

Vhodil jsem do zdířky pětikorunu a stiskl jediný čudlík...

KÁVA MALÁ.

...a hbitě uskočil stranou.

Vypadl kelímek, automat zavrňel a pomalu ho naplnil kafem. Vzal jsem je do ruky, přičichl a upil. Bylo docela hnusný. Chutnalo jako ponožky naplněné antukou. Ale hřálo. Byla tu kosa.

Znovu jsem usrkl a trochu se pousmál.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)